

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 376/2014-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť B. Z., Mgr. I. V., P. K., J. K., P. Ľ., N. M., M. A., J. K., J. K., A. K., J. P., A. P., D. K., A. K., Ing. J. M., A. P., P. I., J. K., J. P., Ľ. S., A. K., A. B., A. H., M. K., Z. B., E. B., J. K., J. D., P. K., Ing. A. A., A. D., Z. H., M. H., Z. F., V. H., D. S., A. F., M. R., Z. K., J. K., J. Ľ., P. F., J. P., J. G., M. Ď., V. B., A. C., P. B., P. A., M. G., P. F., Z. B., Z. M., M. A., A. K., A. F., Z. K., A. M., Ing. J. Š., Z. P., Z. K., J. K., S. P., P. D., M. K., S. K., A. Z., P. Š., Z. Š., E. K., A. Z., Z. K., Z. H., A. J., Z. K., J. F., A. P., A. H., Ing. B. J., A. D., A. Ľ., A. B., Z. K., A. G., M. B., Z. K., K. P., B. Š., S. K., J. P., E. B., Ing. P. B., všetci zastúpení advokátskou kanceláriou Bako Jančiar Levrinc – advokáti s. r. o., J. Kozáčka 13 E, Zvolen, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 24 Sp 21/2012 a takto

rozhodol:

Sťažnosť B. Z., Mgr. I. V., P. K., J. K., P. Ľ., N. M., M. A., J. K., J. K., A. K., J. P., D. K., A. K., Ing. J. M., A. P., P. I., J. K., J. P., Ľ. S., A. K., A. B., A. H., M. K., Z. B., E. B., J. K., J. D., P. K., Ing. A. A., A. D., Z. H., M. H., Z. F., V. H., D. S., A. F., M. R., Z. K., J. K., J. Ľ., P. F., J. P., J. G., M. Ď., V. B., A. C., P. B., P. A., M. G., P. F., Z. B., Z. M., M. A., A. K., A. F., Z. K., A. M., Ing. J. Š., Z. P., Z. K., J. K., S. P., P. D., M. K., S. K., A. Z., P. Š., Z. Š., E. K., A. Z., Z. K., Z. H., A. J., Z. K., J. F., A. P., A. H., Ing. B. J., A. D., A. Ľ., A. B.,

Z. K., A. G., M. B., Z. K., K. P., B. Š., S. K., J. P., E. B. a Ing. P. B. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 27. februára 2014 a poštou 28. februára 2014 doručená sťažnosť B. Z., Mgr. I. V., P. K., J. K., P. Ľ., N. M., M. A., J. K., J. K., A. K., J. P., D. K., A. K., Ing. J. M., A. P., P. I., J. K., J. P., Ľ. S., A. K., A. B., A. H., M. K., Z. B., E. B., J. K., J. D., P. K., Ing. A. A., A. D., Z. H., M. H., Z. F., V. H., D. S., A. F., M. R., Z. K., J. K., J. Ľ., P. F., J. P., J. G., M. Ď., V. B., A. C., P. B., P. A., M. G., P. F., Z. B., Z. M., M. A., A. K., A. F., Z. K., A. M., Ing. J. Š., Z. P., Z. K., J. K., S. P., P. D., M. K., S. K., A. Z., P. Š., Z. Š., E. K., A. Z., Z. K., Z. H., A. J., Z. K., J. F., A. P., A. H., Ing. B. J., A. D., A. Ľ., A. B., Z. K., A. G., M. B., Z. K., K. P., B. Š., S. K., J. P., E. B. a Ing. P. B. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 24 Sp 21/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 27. februára 2014.

Zo sťažnosti a z doplňujúceho podania zo 14. apríla 2014 doručeného ústavnému súdu 17. apríla 2014 vyplýva, že Okresný úrad Z., pozemkový a lesný odbor (ďalej len „okresný úrad“) rozhodol o požiadavke sťažovateľov na navrátenie vlastníctva k pozemkom tak, že sťažovatelia, ktorí uplatnili reštitučný nárok, nespĺňajú zákonné podmienky, keďže predmetné pozemky neprešli do vlastníctva štátu niektorým zo spôsobov taxatívne uvedených v zákone. Proti rozhodnutiu okresného úradu sťažovatelia, zastúpení advokátom, podali opravný prostriedok, v ktorom tvrdili, že napadnutým rozhodnutím boli ukrátení na svojich procesných právach ako účastníci konania, pričom zároveň im bol odopretý spravodlivý správny proces a zároveň bolo porušené aj ich základné právo vlastniť majetok. Konkrétne namietali, že sa nezohľadnili dedičskoprávne pomery vzniknuté počas konania, a teda právne nástupníctvo po oprávnených osobách, ďalej bolo rozhodnuté na základe

neúplného spisu, keďže tento preukázateľne neobsahoval doručené podania a návrhy účastníkov, potom vec bola nesprávne právne posúdená, pretože postačuje existencia ktoréhokoľvek zo spôsobov nadobudnutia majetku štátom, tiež nie je možné oddeliť proces znárodnenia (zoštátnenia) pozemkov od procesu uzatvárania dohody o vyplatení náhrady za zoštátnené pozemky, a napokon poukázali na existenciu príslušnej judikatúry ústavného súdu. Právny zástupca sťažovateľov navrhol zrušiť rozhodnutie okresného úradu s tým, aby vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 24 Sp 21/2012-170 zo 7. novembra 2013, ktorý sa stal právoplatný 2. januára 2014, bolo zrušené rozhodnutie okresného úradu z 11. júna 2012 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Zároveň bolo rozhodnuté, že okresný úrad je povinný zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania na účet právneho zástupcu v sume 761,46 €. Podľa krajského súdu zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd porušil ich práva z viacerých pohľadov. Predovšetkým nemožno súhlasiť so záverom krajského súdu, podľa ktorého všeobecným súdom neprináleží posudzovanie splnenia podmienok stanovených reštitučným zákonom, lebo túto právomoc majú orgány štátnej správy. Ďalej treba trvať na tom, že nedošlo k vyvlastneniu bez náhrady, ale aj k znárodneniu v rozpore s vtedy platnými predpismi, resp. bez vyplatenia náhrady, pričom nie je možné oddeliť proces znárodnenia (zoštátnenia) pozemkov od procesu uzatvárania dohody o vyplatení náhrady za zoštátnené pozemky a skutočného vyplatenia tejto náhrady. Rovnako treba trvať aj na tom, že došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, lebo ani rozhodnutie krajského súdu nezohľadňuje dedičskoprávne pomery, ktoré počas konania nastali, a teda nezohľadňuje právne nástupníctvo po oprávnených osobách.

Napokon sťažovatelia namietajú nesprávne právne posúdenie veci v časti priznaných trov konania. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a zaviazal okresný úrad zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania v sume, aká bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Podľa písomného vyhotovenia rozhodnutia sa nepovažovalo

za správne vyčíslenie základnej sadzby tarifnej odmeny u každého jednotlivého sťažovateľa, a to vzhľadom na osobitosť, resp. povahu správneho konania. Nebolo tiež podľa jeho názoru nevyhnutné zastupovať všetkých sťažovateľov.

Sťažovatelia nepovažujú namietané závery krajského súdu týkajúce sa náhrady trov konania za správne.

Podľa názoru krajského súdu pri uplatnení reštitučného nároku nejde o typické občianskoprávne konanie, v ktorom by sa konalo o individuálnych právach viacerých navrhovateľov. V skutočnosti účelom reštitučného konania je prinavrátenie vlastníctva k pozemkom, resp. poskytnutie náhrady oprávneným osobám. Ide teda vo svojej podstate o nápravu krivdy spôsobenej totalitným režimom postupmi štátnych orgánov, ktoré neboli v súlade s princípmi demokracie, právneho štátu a ochrany základných práv a slobôd. Krivdy boli spôsobené stratou vlastníckeho práva, a preto cieľom a účelom reštitučných zákonov je prinavrátiť vlastníctvo.

Z hľadiska posudzovania oprávnenosti uplatneného reštitučného nároku je bezpredmetné, či správny orgán koná o nároku viacerých žiadateľov na základe jedinej žiadosti (ako to je aj v posudzovanom prípade), alebo rozhoduje o individuálnych žiadostiach jednotlivých žiadateľov. Vždy je totiž potrebné skúmať zákonné podmienky u každého zo žiadateľov samostatne. Išlo pritom o značný rozsah a obsah úkonov, ktoré bolo a ešte bude treba zo strany právneho zástupcu v mene jednotlivých sťažovateľov vykonať. Preto výklad, v zmysle ktorého nebolo nevyhnutné zastupovať všetkých sťažovateľov, je v rozpore s čl. 47 ods. 2 ústavy. Nemožno súhlasiť ani s argumentom, v zmysle ktorého sa posudzuje zákonnosť jedného rozhodnutia správneho orgánu, pričom bez ohľadu na to, koľko účastníkov konania vystupovalo, ide v zásade vždy o rovnakú argumentáciu, ktorou sa napáda zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Podľa sťažovateľov nemožno striktne oddeliť konanie na správnom orgáne od konania pred súdom. Účastníkmi konania pred súdom sú všetci navrhovatelia, ktorí boli účastníkmi konania pred správnym orgánom, pričom súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu vo vzťahu ku všetkým navrhovateľom. Preto právny názor, podľa ktorého

pre dosiahnutie cieľa sledovaného opravným prostriedkom nebolo nevyhnutné zastupovať všetkých sťažovateľov, je protiústavné. Krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ nepriznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo vzťahu ku každému sťažovateľovi.

Krajský súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“), podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, hoci boli splnené všetky podmienky.

Nemožno súhlasiť ani s nepriznaním vyčísleného cestovného právneho zástupcovi sťažovateľov z dôvodu nedoloženia čitateľného osvedčenia o evidencii motorového vozidla tak, aby bolo možné z neho zistiť rozhodujúce údaje pre výpočet náhrad, lebo faxom zaslané vyčíslenie trov vrátane prílohy (osvedčenia o evidencii motorového vozidla) bolo doplnené aj poštou zaslaným podaním s prílohami.

Sťažovatelia žiadajú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 24 Sp 21/2012 s tým, aby bol rozsudok zo 7. novembra 2013 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Požadujú tiež náhradu trov právneho zastúpenia v sume 18 729,98 €.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 24 Sp 21/2012-170 zo 7. novembra 2013 vyplýva, že ním bolo zrušené rozhodnutie okresného úradu z 11. júna 2012 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Zároveň okresný úrad bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania na účet ich právneho zástupcu v sume 761,46 €. V súvislosti s náhradou trov konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Právny zástupca sťažovateľov vyčísлил trovy právneho zastúpenia vo výške 63 413,96 € vrátane dane z pridanej hodnoty. Vychádzal z toho, že zastupoval 104 sťažovateľov, pričom podľa § 13 ods. 2 advokátskej tarify znížil základnú sadzbu

o 50 % (v roku 2012 stanovenú sumou 127,16 € a v roku 2013 stanovenou sumou 130,16 €), keďže ide o zastupovanie viacerých sťažovateľov. Preto výsledná základná sadzba tarifnej odmeny u každého zo sťažovateľov predstavuje za úkony v roku 2012 sumu 63,58 € a v roku 2013 sumu 65,08 €. Krajský súd priznal trovy právneho zastúpenia, vychádzajúc z advokátskej tarify a zohľadniac účelnosť vynaložených trov v súvislosti s uplatnením práva. Nepovažuje za správne vyčíslenie základnej sadzby tarifnej odmeny u každého zo sťažovateľov, a to vzhľadom na osobitosť a povahu správneho konania. V správnom konaní sa preskúmava podaním opravného prostriedku (v konaní podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku) zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom okruh účastníkov je definovaný ustanovením § 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Účastníkmi sú teda tí, ktorí nimi boli v konaní pred správnym orgánom. Nejde teda o typické občianskoprávne konanie, v ktorom by sa konalo o individuálnych právach viacerých navrhovateľov, pretože v danom prípade sa posudzuje zákonnosť jedného rozhodnutia správneho orgánu a bez ohľadu na to, koľko účastníkov konania v správnom konaní vystupovalo, ide v zásade vždy o rovnakú argumentáciu, ktorou sa napáda zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Pluralita viacerých sťažovateľov je teda daná len na základe špecifickej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 250m ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a tiež povahou reštitučného konania, keď pôvodnými vlastníkami nehnuteľností zapísaných v pozemkovej knihe boli bývalí urbarialisti a želiari. Krajský súd preto úkony právneho zástupcu nepovažoval za spoločné úkony viacerých sťažovateľov. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby stanovil v zmysle § 11 ods. 4 advokátskej tarify v roku 2012 na sumu 127,16 € a v roku 2013 na sumu 130,16 €. Priznal aj náhradu cestovného vo výške úhrady cestovného verejným dopravným prostriedkom zo Zvolena do Banskej Bystrice a späť. Právnym zástupcom vyčíslené cestovné motorovým vozidlom nepriznal, pretože právny zástupca nedoložil čitateľné osvedčenie o evidencii motorového vozidla tak, aby bolo možné z neho zistiť rozhodujúce údaje pre výpočet náhrady. Nebolo teda možné vyúčtované cestovné verifikovať. Napokon je podstatné, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba prihliadať na účelnosť vynaložených trov. Je potrebné zohľadniť samotný účel procesu, pričom súdne konanie nemôže byť odtrhnuté od svojho skutočného spoločenského poslania a nemôže sa stať iba nástrojom slúžiacim na vytváranie ľahkého a nijako neodôvodneného zisku na úkor

protistrany. Opak by viedol okrem iného k podpore zneužitia práva na zastupovanie advokátom. Vzhľadom na okolnosti danej veci, špecifickosť právnej úpravy správneho súdnictva, okruh účastníkov konania a na reštitučný zákon pre dosiahnutie cieľa sledovaného opravným prostriedkom smerujúcim proti jednému rozhodnutiu správneho orgánu nebolo nevyhnutné zastupovať všetkých sťažovateľov. Keďže ide o oprávnené osoby odvodzujúce svoje právo od bývalých urbarialistov a želiarov a navonok právny zástupca akoby konal v jednej právnej veci a za jeden subjekt (pozemkové spoločenstvo), nepovažuje krajský súd za spravodlivé ani za účelné priznať náhradu trov konania za zastupovanie viacerých osôb.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že sťažovatelia napádajú oba výroky rozsudku krajského súdu, teda tak výrok, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie okresného úradu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, ako aj výrok o náhrade trov konania.

V súvislosti s tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti výroku o zrušení rozhodnutia okresného úradu a vrátení veci na ďalšie konanie, sa javí ako rozhodujúca tá okolnosť, že

samotní sťažovatelia v podanom opravnom prostriedku žiadali, aby krajský súd rozhodnutie okresného úradu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Inými slovami, vo vzťahu k tomuto výroku treba považovať sťažovateľov za plne úspešných, keďže rozsudkom krajského súdu bolo opravnému prostriedku bezozvyšku vyhovené.

V skutočnosti je evidentné, že sťažnosť v tejto časti smeruje vlastne proti argumentom krajského súdu, ktorými odôvodnil zrušenie rozhodnutia okresného úradu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Podľa názoru sťažovateľov totiž rozhodnutie okresného úradu malo byť zrušené z iných dôvodov, resp. aj z iných dôvodov. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že sťažovatelia boli v konaní úspešní a podanou sťažnosťou nijako nespochybňujú (a vzhľadom na svoje stanovisko ani dosť dobre nemôžu spochybňovať) správnosť výroku, podľa ktorého bolo rozhodnutie okresného úradu zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Odlíšná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti výroku o náhrade trov konania. V tejto časti konania sťažovatelia plne úspešní neboli, pretože im bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia advokátom vo výške takmer stonásobne menšej, než akú si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnili. Tento výrazný rozdiel medzi požadovanou a priznanou náhradou trov konania spočíva v odlišnom posúdení otázky, či za právne zastupovanie sťažovateľov patrí odmena iba ako za zastupovanie jednej osoby, alebo ako za zastupovanie každého zo sťažovateľov osobitne.

Podľa názoru ústavného súdu závery krajského súdu treba v danej otázke považovať za vyčerpávajúce a dostatočne presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s týmito závermi nestotožňujú, nemôže sama osebe bez ďalšieho znamenať porušenie označených článkov ústavy a dohovoru.

Pokiaľ sťažovatelia namietajú nepriznanie náhrady cestovných výdavkov pre právneho zástupcu motorovým vozidlom, treba uviesť, že ústavný súd nemá dôvod

pochybovať o ustálení krajského súdu, podľa ktorého doklady, ktoré právny zástupca na preukázanie nároku predložil, neboli dostatočné čitateľné, a teda dostatočne preukazné.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014